

OIN KOLFER

ARTEMIS FAUL

OPERACIJA ARKTIK

Preveo
Aleksandar Milajić

■ Laguna ■

Naslov originala

Eoin Colfer

ARTEMIS FOWL: THE ARTIC INCIDENT

Text copyright © 2002 by Eoin Colfer

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Beti

SADRŽAJ

ARTEMIS FAUL: Psihološki profil	9
UVOD	11
PRVO POGLAVLJE: Porodične veze	15
DRUGO POGLAVLJE : Sa Čiksom na straži	21
TREĆE POGLAVLJE: Silazak u podzemlje	43
ČETVRTO POGLAVLJE: Poštteni Faul	61
PETO POGLAVLJE: Tatina devojčica	69
ŠESTO POGLAVLJE: Slika i prilika	75
SEDMO POGLAVLJE: Spajanje tačkica	94
OSMO POGLAVLJE: U Rusiju s rukavicama	105
DEVETO POGLAVLJE: Bez bezbednog utočišta ...	127
DESETO POGLAVLJE: Trabl u akciji	145
JEDANAESTO POGLAVLJE: Malč i buka ni oko čega ...	161
DVANAESTO POGLAVLJE: Povratak ratnika	185
TRINAESTO POGLAVLJE: Proboj	197
ČETRANAESTO POGLAVLJE: Dan očeva	228
EPILOG ILI DVA	240

Artemis Faul:

Psihološki profil

Odlomak iz knjige *Mladost*

Do svoje trinaeste godine, predmet našeg proučavanja, Artemis Faul, već je pokazivao znake inteligencije veće od bilo kog čoveka još od Volfganga Amadeusa Mocarta. Artemis je potukao evropskog šahovskog šampiona Ivana Kašogija u onlajn turniru, patentirao više od dvadeset sedam pronalazaka i osvojio prvu nagradu na konkursu za arhitektonsko rešenje nove dablinske opere. Napisao je i kompjuterski program pomoću koga je prebacio milione dolara iz jedne švajcarske banke na svoj račun, falsifikovao više od deset slika impresionista i na prevaru izvuкао poveću količinu zlata od Vilinskog naroda.

Pitanje je: zašto? Šta je Artemisa navelo da se oda kriminalu? Odgovor počiva s njegovim ocem.

Iako je Artemis Faul Stariji bio na čelu zločinačke imperije koja se protezala od dablinskih dokova do tokijskih uličica, on je želeo da bude prihvaćen i kao ozbiljan biznismen. Kupio je teretni brod s tovarom od 250.000 limenki kole i uputio se ka

Murmansku, na severu Rusije, gde je imao ugovoren posao koji bi se u budućnosti pokazao kao veoma profitabilan.

Na nesreću, ruski mafijaši su zaključili da ne žele da im nekakav irski bogataš ispred nosa ugrabi parče kolača, pa su u zalivu Kole potopili *Faulovu zvezdu*. Artemis Faul Prvi proglašen je nestalim, najverovatnije i mrtvim.

Artemis Mlađi se našao na čelu imperije s veoma ograničenim kapitalom. Kako bi povratio porodično bogatstvo, otpočeo je zločinačku karijeru, i za samo dve godine ostvario prihod od preko petnaest miliona dolara.

Veći deo tog iznosa potrošen je na spasilačke ekspedicije u Rusiji. Artemis je odbijao da poveruje da mu je otac mrtav, iako je verovatnoća takvog ishoda iz dana u dan postajala sve veća.

Izbegavao je vršnjake a škole se gnušao, pošto mu je bilo draže da vreme provodi u planiranju novih nedela.

Iako je učešće u goblinskom ustanku bilo traumatično, zastrašujuće i opasno iskustvo za jednog trinaestogodišnjaka, to je verovatno bilo nešto najbolje što je moglo da mu se dogodi. Ako ništa drugo, makar je malo bio na svežem vazduhu i stekao nove poznanike.

Šteta je samo što je većina njih htela da ga ubije.

Za potrebe arhive LEP akademije, izveštaj sastavio:
doktor Dž. Argon, psihijatar.

UVOD

MURMANSK, SEVERNA RUSIJA, DVE GODINE RANIJE

Dva Rusa stajala su kraj vatre zapaljene u buretu i bezuspešno pokušavala da se izbore s arktičkom zimom. Zaliv Kole nije bio mesto gde bi čovek pozeleo da boravi posle septembra, a o Murmansku da i ne govorimo. U Murmansku su čak i beli medvedi nosili šalove. Nije bilo hladnijeg mesta na kugli zemaljskoj, osim, možda, Noriljska.

U pitanju su bili ruski mafijaši, više naviknuti da večeri provode u ukradenim BMW-ima. Krupniji od njih dvojice, Mihail Vasikin, pomerio je rub rukava bunde i pogledao lažni roleks.

„Ova stvarčica bi mogla da se zaleđi“, reče tapkajući časovnik. „Šta onda da radim s njim?“

„Prestani da kukumavčiš“, reče onaj drugi, poznat kao Kamar. „Pre svega, ti si kriv što smo završili ovde.“

Vasikin zastade: „Molim?“

„Dobili smo jednostavno naređenje: potopite *Faulovu zvezdu*. Bilo je dovoljno da pogodiš teretni deo. Bio je to, boga mi, poveliki brod. Pogodiš mu teretni deo i on lepo potone. Ali ne, veliki Vasikin je morao da pogodi krmu. Čak

ni drugom raketom nisi uspeo da dovršiš posao. Zato sada moramo da tragamo za preživelim.“

„Ali ipak je potonuo.“

Kamar sleže ramenima. „Pa šta? Tonuo je polako i putnici su imali dovoljno vremena da se uhvate za nešto. Vasikin, oko sokolovo! Moja baba bi bolje nišaniła.“

Ljubkin, mafijin čovek na dokovima, prišao im je pre nego što je svađa stigla da se rasplamsa.

„Šta se dešava?“, upita medvedoliki Jakut.

Vasikin pljunu na zid pristaništa. „A šta misliš da se dešava? Jesi li ti pronašao nešto?“

„Mrtve ribe i delove sanduka“, reče Jakut nudeći kolegama šolju iz koje se dizala para. „Ništa živo. Proteklo je već osam časova. Moji ljudi pretražuju oblast sve do Zelenog rta.“

Kamar je potegao dobar gutljaj, a zatim zgroženo pljunuo. „Šta je bre ovo? Smola?“

Ljubkin se nasmeja. „Vruća kola. S *Faulove* zvezde. Pronašli smo pun sanduk. Večeras je ovo zaista zaliv Kole.“

„Upozoravam te“, reče Vasikin i prosu tečnost u sneg. „Od ovog vremena mi je fitilj kraći. I zato, bez glupih šala. Dosta mi je što moram da slušam Kamara.“

„Nećeš još dugo“, promrmljao je njegov partner. „Još jedan krug i možemo da prekinemo. Ništa ne može da preživi osam časova u ovoj vodi.“

Vasikin pruži praznu šolju. „Zar nemaš ništa jače? Malo votke, koliko da se ugrijemo? Znam da uvek negde imaš skrivenu pljosku.“

Ljubkin krenu rukom ka džepu, ali zastade kad mu na boku zakrča voki-toki. Tri kratka zvuka.

„Tri kliktaja. To je znak.“

„Znak za šta?“

Ljubkin potrča dokom i doviknu preko ramena: „Znak da je grupa K9 pronašla nekog.“

Preživeli nije bio Rus. To se lepo videlo po njegovoj odeći. Sve na njemu, od firmiranog odela do kožnog mantila, očigledno je poticalo iz zapadne Evrope, a možda čak i iz Amerike. Sve je bilo sašiveno po meri, i to od najkvalitetnijih materijala.

Za razliku od odeće, koja je bila gotovo netaknuta, telo je prošlo mnogo gore. Gola stopala i šake behu prošarani promrzlinama. Jedna noga mu je čudno visila od kolena naniže, a opekotine su mu lice pretvorile u užasnu masku.

Tragači su ga na nosilima od nepromočivog platna doneli iz jednog tesnaca tri kilometra južno od luke. Cupkali su okupljeni oko svog plena, pokušavajući da izbace zimu iz čizama. Vasikin se laktovima probio kroz grupu i kleknuo da bolje osmotri čoveka.

„Nogu će izgubiti, tu nema dileme“, primetio je. „A i poneki prst. Ni lice mi ne izgleda baš dobro.“

„Hvala vam, doktore Mihail“, jetko će Kamar na to. „Ima li kakvu ispravu?“

Vasikin brzo pretrese čoveka. Nije imao ni novčanik ni časovnik.

„Ništa. Baš čudno. Očekivalo bi se da ovakav bogataš kod sebe ima bar nešto od ličnih stvari, zar ne?“

Kamar klimnu glavom. „Da. U to možeš da se kladiš.“ Zatim se okrenuo ka okupljenim ljudima. „Deset sekundi, a posle toga će biti gusto. Pare zadržite, a vratite sve ostalo.“

Mornari su razmišljali. Čovek koji im se obraćao nije bio krupan, ali pripadao je *Mafiji*, ruskoj zločinačkoj organizaciji.

Kožni novčanik je prelazio iz ruke u ruku i završio na nosilima. Trenutak kasnije, pridružio mu se i *Kartijeov časovnik*. Zlatan, s dijamantima. Vredan koliko i prosečna petogodišnja plata u Rusiji.

„Mudra odluka“, reče Kamar posmatrajući plen.

„Pa?“, upita Vasikin. „Hoćemo li ga zadržati?“

Kamar izvuče platinastu viza karticu iz novčanika od ja-reće kože i pogleda ime.

„O, i te kako ćemo ga zadržati“, odgovorio je dok je otvarao mobilni telefon. „Zadržaćemo ga i dobro utopli. Kakve smo sreće, zakačiće upalu pluća. A, veruj mi na reč, ne želimo da se ovom čoveku išta dogodi. On je naša karta za budućnost.“

Kamar je bio uzbuđen. To je za njega bilo potpuno neuobičajeno stanje.

Vasikin brzo ustade. „Koga zoveš? Ko je ovaj?“

Kamar je pronašao broj u imeniku. „Zovem Britvu. A šta si ti mislio?“

Vasikin preblede. Bilo je opasno zvati šefa. Britva je bio poznat po tome što je ubijao donosioce loših vesti. „Vesti su dobre, je l' tako? Zoveš ga da mu saopštiš dobre vesti?“

Kamar mu mahnu viza karticom ispred nosa. „Pročitaj.“

Vasikin je nekoliko sekundi proučavao karticu. „Ne umem da čitam *angliski*. Šta piše? Kako se zove?“

Kamar mu odgovori. Mihailu se osmeh polako razli licem. „Zovi“, reče.

PRVO POGLAVLJE

PORODIČNE VEZE

Gubitak supruge je teško pogodio Andželinu Faul. Povukla se u svoju sobu i odbijala da je napusti. Pronašla je utočište u sopstvenom umu i stvarnost zamenila snovima o prošlosti. Pitanje je da li bi se ikada povratila da se njen sin, Artemis Drugi, nije nagodio s elficom Holi Šort: u zamenu za majčin razum, vratio je deo novca od otkupnine koji mu je isplatila vilinska policija. Kada mu je majka potpuno došla sebi, Artemis Mlađi se posvetio potrazi za ocem i nemilice trošio porodično bogatstvo na putovanja u Rusiju, privatne detektive i pretragu putem interneta.

Mlađi Artemis je nasledio dvostruko sledovanje porodične lukavosti. Međutim, oporavak njegove majke, časne i prelepe žene, otežao mu je kovanje genijalnih planova. Planova kojima bi obezbedio sredstva za potragu za ocem.

Andželina je, zbunjena sinovljevom opsesijom i uplašena posledicama koje su prethodne dve godine mogle da ostave

na njegov um, zakazala svom trinaestogodišnjem čedu razgovor sa školskim savetnikom.

Ne možete a da ga ne sažaljevate. Savetnika, naravno...

SEPT BARTLBI, ŠKOLA ZA MLADU GOSPODU, GROFOVIJA VIKLOU, IRSKA, VREME SADAŠNJE

Doktor Po se zavalio u fotelji i pogledom preleteo po papiru pred sobom.

„A sada ćemo, gospodine Faul, malo porazgovarati, zar ne?“

Artemis duboko uzdahnu i skloni pramen crne kose s visokog, bledeg čela. Kada će ljudi već jednom shvatiti da um kao što je njegov ne može tek tako da se secira? On sâm je pročitao više knjiga o psihologiji nego savetnik. Čak je pod pseudonimom doktor F. Roj Din Šlip objavio članak u *Sajkolodžistu*.

„Naravno, doktore. Hajde da razgovaramo o vašoj fotelji. Viktorijanska je, zar ne?“

Po je zadovoljno pogladio kožom presvućeni naslon za ruku. „Da, baš tako. Neka vrsta porodičnog nasledstva. Moj deda ju je kupio na aukciji kod Sotebija. Izgleda da je nekada bila u dvoru. Kraljičina omiljena fotelja.“

Usiljeni osmeh uspeo je da rastegne Artemisove usne za čitav centimetar. „Zaboga, doktore. Na dvoru uglavnom ne odobravaju falsifikate.“

Izlizana koža se zategla od Poovog stiska. „Falsifikat? Uveravam vas, gospodine Faul, da je ovo savršeno autentičan primerak.“

Artemis se nagnuo da pažljivije pogleda. „Odlično urađeno, bez sumnje. Ali pogledajte ovde.“ Poov pogled je pratio dečakov prst. „Pogledajte tapetarske ekserčiće. Vidite li da prate cikcak liniju? Mašinski rađeno. Ovo nije napravljeno posle hiljadu devetsto dvadesete. Vašeg dedu su namagarčili. Ali šta mari? Fotelja je fotelja. Samo običan predmet, je li tako, doktore?“

Po je počeo histerično da piskara kako bi prikrio zaprepašćenje. „Da, Artemise, veoma pametno. Baš kao što i piše u vašem dosijeu. Igrate igrice. Hoćemo li sada da se pozabavimo vama?“

Artemis Faul Drugi poravna šav na pantalonama.

„Postoji jedan problem, doktore.“

„Zaista? A šta bi to moglo da bude?“

„Problem je u tome što znam knjiški odgovor na svako pitanje koje biste mogli da mi postavite.“

Doktor Po je čitav minut nešto zapisivao u beležnici. „Da, Artemise, mi zaista imamo problem“, reče konačno. „Ali sasvim drugačiji.“

Artemis se gotovo nasmešio. Nema sumnje da će doktor pokušati da primeni još jednu od predvidivih teorija. Koji će mu poremećaj danas pripisati? Možda udvajanje ličnosti ili patološko laganje.

„Problem je u tome što vi nikoga ne poštujete dovoljno da biste sa njime razgovarali kao sa sebi ravnim.“

Artemis je bio zatečen ovom izjavom. Doktor je pametniji od svojih prethodnika. „To je besmislica. Postoji nekoliko osoba koje izuzetno cenim.“

Po nije dizao pogled s beležnice. „Zaista? Koga to, na primer?“

Po je još nešto nažvrljao.

„Ali čak i da se vaš otac vrati, šta onda?“, upita on. „Hoćete li poći njegovim stopama? Postaćete kriminalac kao on? Ili možda to već jeste?“

„Moj otac nije kriminalac“, razdraženo će Artemis. „Počeo je da prebacuje našu imovinu u legalne poslove. Put u Murmansk je bio savršeno legalan poduhvat.“

„Izbegavate odgovor, Artemise“, reče Po.

Ali Artemisu je bilo dosta ovakvih pitanja. Kucnuo je čas da se malo poigra. „Ali, doktore“, reče zgranuto, „nalazite se na osetljivom terenu. Do sada ste mogli da zaključite da sam možda u depresiji.“

„Možda ste u pravu“, reče Po osećajući da konačno napreduje. „Da li ste u depresiji?“

Artemis uroni lice u šake. „Doktore, to je zbog moje majke.“

„Vaše majke?“, brzo upita doktor, trudeći se da odagna uzbuđenje iz glasa. Artemis je samo te godine oterao u prevremenu penziju šest savetnika iz Sent Bartlbija. Istini za volju, i Po se već spremio da počne da pakuje pinkle. Ali sada...

„Moja majka, ona...“

Po se nagnuo napred u svojoj lažnoj viktorijanskoj fotelji. „Da, vaša majka?“

„Prisiljava me da učestvujem u ovoj besmislenoj terapiji sa školskim nadrisavetnicima, koji se od dokonih zadušnih baba razlikuju samo po tome što imaju diplome.“

Po uzdahnu. „Dobro, Artemise. Neka vam bude, ali nećete moći da se smirite sve dok ne prestanete da bežite od svojih problema.“

Vibriranje mobilnog telefona spaslo je Artemisa od slušanja ostatka analize. U pitanju je bio poziv na kodiranju liniji.

Samo je jedna osoba imala taj broj. Dečak je izvukao sićušni telefon iz džepa i rasklopio ga. „Da?“

Iz slušalice se začuo Batlerov glas. „Artemise. To sam ja.“

„To sam shvatio. Trenutno nisam slobodan.“

„Dobili smo poruku.“

„Dobro. Odakle?“

„Nisam siguran. Ali pominje se *Faulova zvezda*.“

Artemis se trgao. „Gde se nalaziš?“

„Na glavnoj kapiji.“

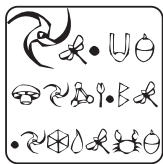
„Vrlo dobro. Odmah dolazim.“

Doktor Po je brisao naočare. „Nismo završili razgovor, mladiću. Danas smo ipak nešto postigli, iako vi to ne želite da priznate. Ako sada odete, biću prinuđen da o tome obavestim direktora.“

Upozorenje nije ni dotaklo Artemisa. On se već nalazio negde drugde. Osećao je poznato peckanje na koži. Nešto je bilo na pomolu. Osećao je to.

8A ČIK8OM NA STRAŽI

ZAPADNI NASIP, CENTAR UTOČIŠTA, NIŽI SLOJEVI

Uobičajena predstava leprikonu podrazumeva sićušnog vilenjaka u zelenoj odeći. Ljudska predstava, naravno. Vilinski narod ima sopstvene stereotipe. Ljudi pripadnike izviđačkog odreda policije Nižih Slojeva* uglavnom zamišljaju kao naprasite gnome ili nabildovane elfe, regrutovane pravo iz školskih timova.

Kapetan Holí Šort nije se uklapala ni u jedan od ovih opisa. U stvari, verovatno bi bila poslednja osoba koju biste odabrali za člana LEPríkon odreda. Kada biste morali da pogađate koje joj je zanimanje, njen mačkasti hod i vretenasti mišići verovatno bi vas nagnali da pomislite da je gimnastičarka ili možda profesionalni speleolog. Ali ako pogledate malo bolje, ako zanemarite lepo lice i zagledate se duboko u njene oči, videćete odlučnost kojom bi mogla da upali sveću s

* LEP Recon – *Lower Elements Police* – Policija Nižih Slojeva, Recon – izviđanje. (Prim. prev.)

rastojanja od tri metra, i mangupsku visprenost što ju je učinila jednim od najpoštovanijih policajaca izviđačke službe.

Naravno, Holi tehnički više nije bila izviđač. Još od slučaja Artemis Faul, kada je bila oteta zarad ucene, njen položaj kao prve policajke u službi bio je na razmatranju. Jedini razlog što je nisu poslali kući da zaliva paprat bio je taj što je komandir Rut zapretio da će vratiti značku ako Holi bude suspendovana. Znao je, mada oni iz unutrašnje kontrole nisu bili previše uvereni, da Holi nije bila kriva za otmicu i da je samo zahvaljujući njenom brzom umu spaseno mnogo života.

Ali gubitak ljudskih života nije se preterano ticao članova Veća. Njih je mnogo više brinuo gubitak vilinskog zlata. S njihove tačke gledišta, Holi ih je koštala većeg dela fonda za otkupninu. Bila je spremna da izleti na površinu zemlje i davi Artemisa Faula sve dok ne vrati zlato, ali to se nije moglo pošto je u Knjizi, vilinskoj bibliji, stajalo da zlato koje čovek uspe da ugrabi od vile ostaje zauvek njegovo.

I tako je, ako već ne može da joj se oduzme značka, unutrašnja kontrola zahtevala da joj se dâ nekakav pomijarski posao, nešto gde neće imati mogućnost da zabrlja. Obezbeđenje se nametnulo kao očigledan izbor. Holi je prebačena u upravu carine, gde joj je posao bio da sedi u mahunastoj kapsuli priljubljenoj za stenu i nadgleda ulaz u kanal potisnog lifta. Čorsokak.

Kad smo već kod toga, treba napomenuti da je šverc bio velika briga policije Donjih Slojeva. Nije problematičan bio sâm čin krijumčarenja, pošto se obično radilo o bezopasnim tričarijama – firmiranim naočarima za sunce, ponekom DVD-ju, aparatima za kapučino i slično – već način na koji se do njih dolazilo.

Pripadnici B'va Kela, goblinske trijade, u potpunosti su držali crno tržište i postajali sve drskiji u svojim izletima na površinu. Čak se pričalo da su napravili sopstveni teretni šatl kako bi im poduhvati bili jeftiniji.

Glavni problem ležao je u činjenici da goblini nisu bili preterano bistra bića. Bilo bi dovoljno da jedan zaboravi štit, i njihove fotografije bi posredstvom satelita dospele do svake televizijske stanice na svetu. A onda bi se obelodanilo postojanje Nižih Slojeva, poslednje besprašinarske zone na planeti. Kada bi se to dogodilo, zahvaljujući ljudskoj prirodi, ubrzo bi došlo i do zagađenja, bušenja zemlje i eksploatacije ruda.

To je značilo da su svi oni jadnici čija su se imena nalazila u službenim crnim knjigama morali mesece i mesece da provedu na poslovima nadzora. I tako je Holi završila zakucana za stenu ispred jednog malo korišćenog ulaza u lift.

Potisni lift E37 izbijao je na površinu u Francuskoj, u centru Pariza. Ta evropska prestonica bila je ozloglašena kao zona visokog rizika, za koju su se vize dobijale veoma retko, a i to samo za potrebe LEP-a. Iako nijedan civil već desetinama godina nije tu ušao, kanal je bio pod stalnim nadzorom, što je zahtevalo šest policajaca u tri osmočasovne smene.

Holi je bila osuđena da usku kabinu deli s Čiksom Verbi-lom. Kao i većina letećih vilenjaka, on je za sebe mislio da je zelenokoži božji dar ženskom rodu i više je vremena provodio u pokušajima da impresionira Holi nego u obavljanju posla.

„Lepa si mi večeras, kapetane“, rekao je Čiks te noći na početku smene. „Kosa ti je nešto drugačija.“

Holi je izoštrila sliku na monitoru pitajući se kako se uopšte kratka crvena kosa može učiniti nešto drugačijom.

„Koncentriši se, redove. Svakog trenutka bismo mogli da se nađemo do guše u loptastim munjama.“

„Sumnjam, kapetane. Ovde je tiho kao u grobu. Volim ovakve zadatke. Prosto k'o pasulj. Samo sedneš i uživaš.“

Holi je posmatrala prostor ispod njih. Verbil je bio u pravu. Nekada prestižno predgrađe postalo je avetinjski grad s liftom zatvorenim za javnost. Samo bi pokoji gladni trol povremeno prošao ispod njihove čaure. Kada trolovi počnu da pohode neko mesto, onda možete biti sigurni da je napušteno.

„Ovde smo samo nas dvoje, kapetane. A noć je tako duga.“

„Batali, Verbile. Prihvati se posla. Ili možda čin redova nije dovoljno nizak za tebe?“

„Da, Holi, izvini, hoću da kažem, razumem, kapetane.“

Leteći vilenjaci. Svi su isti. Daj im par krila i odmah će pomisliti da su neodoljivi.

Holi je grickala usnu. Toliko je novca poreskih obveznika straćeno na ovo stražarsko mesto. Glavonje su lako mogle da ga ukinu, ali nisu to činile. Nadzor je bio savršen način da se pojedini policajci sklone od očiju javnosti.

Uprkos svemu tome, Holi je bila rešena da posao obavi najbolje što može. Nije bila raspložena da komisiji unutrašnje kontrole pruži novu priliku da je ponizi.

Na monitoru od plazme otvorila je spisak dnevnih zaduženja. Merač pritiska u pneumatičnim sponama bio je u zelenoj zoni. Imali su dovoljno gasa da vise tu još četiri duge i preduge nedelje.

Naredna stavka na listi bio je termalni pregled. „Čiks, hajde ti lepo u jednu leteću patrolu. Vreme je za termalni pregled.“

Verbil se nacerio. Vilenjaci obožavaju letenje. „Razumem, kapetane“, rekao je i stavio termoskenersku šipku na grudi.

Holi je otvorila vrata, a Verbil je izleteo iz kapsule i vinuo se u pomrčinu. Šipka na njegovim grudima emitovala je ka površini terena zrake osjetljive na toplotu. Holi je na računaru pozvala program za termoskeniranje. Monitor su ispunili mutni oblici u različitim nijansama sive. Svako živo biće bi bilo vidljivo, makar se krilo i iza zdrave stene. Ali nije bilo ničega osim nekoliko žaba-psovačica i repa nekog trola koji je nestajao s ekrana.

Iz zvučnika se začuo Verbilov pucketavi glas: „Ej, kapetane, je l' treba da letim niže, ako 'oćeš da malo bolje pogledaš?“

To je bila glavna mana prenosnih skenera. Što se više udaljavate, zraci su sve slabiji.

„Važi, Čiks. Još jedan krug. Budi pažljiv.“

„Ne brini, Holi. Stari Čiks će se čuvati samo za tebe.“

Holi je zaustila da mu odbrusi, ali reč joj zastade u grlu. Ekran. Nešto se kretalo.

„Čiks. Vidiš li ti ovo?“

„Potvrđujem, kapetane. Vidim, al' ne znam šta vidim.“

Holi je uveličala deo slike. Na drugom nivou kretala su se dva bića. Bila su siva.

„Čiks. Ostani gde si. Nastavi da skeniraš.“

Sivi? Kako sive stvari mogu da se kreću? Sivo je mrtvo. Bez toplote, hladno ko grob. A ipak...

„Oprezno, redove Verbil. Možda je u pitanju neprijatelj.“

Uspostavila je vezu s Palatom policije. Ždrebac, LEP-ov čarobnjak za tehniku, sigurno je mogao da u svojoj kancelariji u operativnom štabu prati ono što je Holi gledala na monitoru. „Ždrepcu, vidiš li ti ovo?“

„Da, Holi“, odgovori kentaur. „Upravo te prebacujem na glavni ekran.“

„Šta su ovi oblici? Sivi, a kreću se? Nikada nisam videla tako nešto.“

„Nisam ni ja.“ Usledila je kratka tišina prekidana jedino škljocanjem tastature. „Imam dva moguća objašnjenja. Prvo: oprema je zakazala. Možda su to fantomski likovi drugog sistema. Kao smetnje kod radija.“

„A drugo?“

„Toliko je nedotupavno da ga najradije ne bih ni pominjao.“

„Dobro, Ždrepcče, onda mi učini uslugu pa ga pomeni.“

„Ma koliko to smešno zvučalo, možda je neko pronašao način da doskoči mom sistemu.“

Holi je prebledela. Ako je Ždrebac mogao da prizna da uopšte postoji takva mogućnost, onda je to sigurno bila istina. Prekinula je vezu s kentaurom i prebacila se na redova Verbila. „Čiks! Gubi se odatle! Diži se! Diži se!“

Vilenjak je bio previše zauzet pokušajima da fascinira svoju lepu pretpostavljenu da bi uspeo da shvati ozbiljnost situacije. „Smiri se, Holi. Ja sam vilenjak. Niko ne može pogoditi vilenjaka.“

U tom trenutku je kroz prozor kanala proleteo projektil i u Verbilovom krilu napravio rupu veličine pesnice.

Holi je strpala Neutrino 2000 u futrolu i počela da izdaje naredjenja u mikrofona ugrađen u kacigu. „Šifra četrnaest. Ponavljam, šifra četrnaest. Oboren vilenjak. Oboren vilenjak. Napadnuti smo. E37. Pošaljite vešće-vidare i pojačanje.“

Propala je kroz otvor u podu i niz konopac kliznula ka podu tunela. Sklonila se iza statue Fronda, prvog elfskog kralja. Čiks je ležao na gomilici šljunka s druge strane ulice.

Nije izgledao baš najbolje. Kaciga mu je s jedne strane bila ulubljena od udarca u ostatak niskog zida, zbog čega mu je i komunikacioni sistem bio potpuno neupotrebljiv.

Mora što pre da stigne do njega, inače je propao. Vilenjaci imaju veoma ograničenu isceliteljsku moć. Oni mogu da razmađijaju bradavicu, ali otvorene rane bile bi pretežak zadatak za njih.

„Prebacujem ti vezu s komandiro“, začula je Ždrepčev glas u uvu. „Sačekaj.“

Glas komandira Ruta, nalik promuklom lavežu, poleteo je kroz etar. Nije zvučao kao da je dobro raspoložen. Ništa novo.

„Kapetane Šort, hoću da ostaneš na tom položaju i sačekaj pojačanje.“

„Negativno, komandire. Čiks je pogođen. Moram da mu pomognem.“

„Holi. Kapetan Kelp će stići za dva-tri minuta. Ostani gde si. Ponavljam. Ostani gde si.“

Zaklonjena vizirom kacige, Holi je od besa škrgutala zubima. Bila je na samo korak od otkaza iz LEP-a, a sad još i ovo. Spasavanje Čiksa predstavljalo bi kršenje naređenja.

Rut je osetio njenu neodlučnost. „Holi, saslušaj me. Pucaće na tebe oružjem koje je probilo Verbilovo krilo. LEP-ova uniforma nije dovoljno jaka. Sedi s mirom i čekaj kapetana Kelpa.“

Kapetan Kelp. Možda najrevnosniji oficir LEP-a, poznat po tome što je na završnoj ceremoniji u policijskoj akademiji za sebe odabrao ime Trabl*. Ipak, nije bilo oficira koga bi Holi više volela da ima kao pojačanje.

* Eng.: *Trouble* – nevolja. (Prim. prev.)